

Pretty Woman A/S i en container på Halmtorvet

Af Monna Dithmer

Politiken 4. november 2008

Håndholdt Askepot-teater og udfordrende mediestunt, når dramaet om *Pretty Woman* udfolder sig både på Halmtorvet og i medierne. Tak til alle dem, der ville spille med. Politikere, mediefolk og branchefolk fra de prostitueredes og teatrets rækker har med forhippede forhåndsudmeldinger ydet deres bidrag til en forrygende gang medieteater, bare fordi en prostitueret skulle spille med i en forestilling.

Kors i hytten, eller rettere containeren, som står her på Halmtorvet og lyser med kulørte lamper, som åstedet for det for nogle skamløst forargende, for andre socialt oplysende eller kunstnerisk nybrydende foretagende. Hver aften går et hold teaterfolk - med bl.a. instruktør Tue Biering og dramaturgen Jeppe Kristensen - ud og henter en prostitueret ind fra gaden til at spille med i en *remake* af alle tiders følelsesbasker, *Pretty Woman* fra 1990.

Er det "social pornografi", som SF's kulturordfører Pernille Frahm og vores egen Per Theil mener det, misbrug af kvinder, som ikke kan overskue, hvad de siger ja til at medvirke i? Eller er det snarere "omvendt diskrimination", som Berlingske skrev det i en leder, at gøre de frivilligt medvirkende prostituerede til ofre? Der var i hvert fald ikke meget offer over premiereaftenens bud på Julia Roberts og næsten ikke til at tro, at hun på stedet fik replikker og arrangement serveret via et headset.

Med afvæbnende naturlighed, bramfri charme og glimt i øjet indtog svenske Anna aldeles scenevant det laksefarvede hotel-interieur, afskærmet fra publikum med en stor glasrude. Der sad vi godt 50 stykker og gloede på sceneriet på voyeur-agtig intim afstand. På eksotisk social safari med en prisgivet købt krop som bytte? Næh, snarere på underholdende konfrontationskurs med et stykke virkelighedsteater.

I og med at det hele samtidig bliver live-optaget, som var det en filmindspilning, og vist på små skærme over scenen, bliver forestillingen en udforskende leg med teatermediet. Forskellige former for fiktion - filmen, teatret, video-indspilningen - støder sammen med en autentisk, socialt udsat krop i centrum, som giver det hele substans. Lag på lag af iscenesættelse, der peger på, om Anna ikke i forvejen, i sin dagligdag, er iscenesat som 'gadeluder'? Skægt er det, sådan i live-rå gennemspilning at få serveret de kendte *Pretty Woman* eskapader, lige fra boblebadsscenen til en gang askepot *make over*, hvor shopping skaber forvandling, ikke mindst da aftenens Julia Roberts i sort cocktaildress får juveler om halsen af sin prins.

Richard Gere tager sig *handsome* og lidt kejtet ud i Anders Mosslings skikkelse iført sort jakkesæt, sådan som han uforfærdet drager ud på cykel for at støve sit fund op på Hollywood eller Istedgade Boulevard. *Pretty Woman A/S* er håndholdt teater med *low key acting* og spot på et stykke overset virkelighed. Vi er langt fra 'duarder' eller finslebent psykodrama, hvor aftenens gæstestjerne måske lettere var blevet en hund i et spil kegler. Så der er ingen grund til bekymring, sådan som kritikerne af forestillingen har luftet det, om misbrug af statsstøtte eller degeneration af skuespilkunsten. Der er tværtom tale om en skærpelse af teatret som kunststart, en undersøgelse af

dets virkemidler, når forestillingen på linje med meget andet teater - samt billedkunst og film - går i clinch med virkeligheden.

I og med vores dagligdag i stigende grad opleves som iscenesat, er det oplagt, at grænselinjen mellem teater og virkelighed er blevet en brandvarm zone. Klart nok ville det ikke have haft samme effekt, hvis forestillingen havde skiltet med Sofie Gråbøl eller Trine Dyrholm. Når teatrets kunstighed går op imod en autentisk krop, sker der noget særligt. Nu er det her en speciel socialt udsat krop, men det er jo ikke en hvilken som helst sagesløs, ude-i-tovene narkoluder, der er blevet hentet ind. Det er kvinder med overskud, som teaterfolkene via opsøgende arbejde har fundet frem til. Otte prostituerede skiftes angiveligt til tjansen - med mindre det som et yderligere mediestunt *i virkeligheden* viser sig, at de slet ikke er prostituerede, men blot almindelige statister, i stil med det berygtede hollandske reality-tv donorshow, hvor den heldige vinder af en ny nyre viste sig bare at være en skuespiller.

Uden at forfalde til den rene 'Pretty Woman'-romantik, hvor teatret skal ud og redde virkeligheden, så er det ikke desto mindre essensen af filmens forvandlingsshow, at *pretty woman* får chancen for at blive andet end en gadeluder. Faktisk oplever vi her i containeren, at aftenens gæstestjerne frem for bare at være stillet frem til glosuppe på Istedgade og ellers totalt fortrængt fra offentligheden får muligheden for selv at gå i aktion og blive en person foran publikum. Hele mediedramaet omkring forestillingen udstiller med al tydelighed - ud over at sex sælger - at meget kan vi gå med til på teatret, men grænsen går åbenbart ved de prostituerede. Godt gået af Tue Biering & co, at de med *Pretty Woman A/S* viser det, som samfundet åbenbart ikke vil se på og får dramaet til at udspille sig både på scenen og i medierne.

Monna Dithmer, ekstern lektor Roskilde Universitet og anmelder ved Politiken.

Pretty Woman A/S:

Tekst: Jeppe Kristensen.

Iscenesættelse: Tue Biering.

Scenografi: Christian Friedländer.